

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtrum Filius Dei debuerit assumere verum corpus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

unicam in Christo esse personam ex eo quod in scriptura ea quae sunt Dei tribuuntur homini, & contra, quod manifestè arguit naturam in illo subsistisse per diuinum suppositum, & inde arguunt caruisse proprio, quia alias non fuisset communicatio idiomatum: dico tamen inde aptè colligi in omni vnione hypostatica affectiones singularum naturarum tribui personae in qua vniuntur, & proinde non posse naturam assumptam retinere propriam personalitatem, cum inter supposita non intercedat communicatio idiomatum.

Refellitur
secunda.

69.

Prob. secundò conclusio.
Propria personalitas est vltimus terminus rei.
Prob. tertiò

Ad 2. confirmationem Resp. non esse de fide quod natura personata non possit assumi propter modum explicandi Patres in obiectione positum, qui licet nullo modo videatur probabilis, & repugnet communi sensui Doctorum, non tamen videtur haereticus, sed videtur saluà fide posse sustineri.

Prob. 2. conclusio. propria personalitas constituit rem per se subsistentem, estque vltimus terminus substantialis rei; per assumptionem autem res constituitur in alio, & vltius terminatur termino alieno in eodem genere; hæc autem planè inter se repugnant; ergo repugnat rem simul his duobus modis se habere.

Prob. 3. si natura personata possit assumi, sequeretur ipsam personalitatem assumi posse saltem mediare; quod omnino repugnat, cum repugnet id quo aliquid terminatur & constituitur per se subsistens assumi & vltius terminari. sequela vero prob. natura non potest assumi quin assumatur modi illius, ut satis constat ex philosophia.

70.

Tacita obiectione soluitur.
Potest natura scilicet poni per se, & scilicet in alio: non tamen simul per se & in alio.
Petitio.

71.

Resp.
Nisi natura replicetur.

Nec dictis obstat quod eadem natura possit scilicet poni per se, ut patet in natura diuina, possit etiam scilicet poni in alio, ut supra cum S. Thom. ostendimus, tradentes quod eadem natura possit à pluribus personis assumi, id, inquam, non obstat, quia illi modi se habendi nullam inter se inuoluunt repugnantiam, ut in superioribus ostendimus.

Petes an natura replicata non possit retentà personalitate propria secundum vnā replicationem eadem carere secundum aliam, & per consequens assumi? Resp. posse, neque inde sequi ea quae intulimus, nec aliam apparere repugnantiam; nam eo casu natura subiret rationem duarum naturarum, & ita tolleretur apprensus contradictio, ut patet in simili in corpore Christi, quod in caelo est extensum quoad locum, in Venerabili Eucharistia inextensum.

ARTICVLVS IV.

Virum Filius Dei debuerit assumere humanam naturam abstractam ab omnibus indiuiduis?

Resp. neg.
Damasc.

72.

Operationes naturae sic abstractae non essent capaces meriti.

RESPONDET negativè. quod probat argumento sed contra ex Dam. lib. 3. de fide cap. 11. 2. quia id est impossibile: nam natura humana abstracta ab indiuiduis non habet esse extra intellectum, & proinde non potest ita assumi. 3. etiam si haberet esse extra intellectum, non conueniret ita assumi; quia ita abstracta non est sensibilis; praeterea eius operationes, utpote vniuersales non essent capaces meriti.

ARTICVLVS V.

Virum Filius Dei naturam humanam assumere debuerit in omnibus indiuiduis.

NEGAT id fuisse conueniens. quod probat 1. argumento sed contra ex Dam. lib. 3. de fide cap. 11. 2. eo casu omnes homines essent vna persona, quod est contra conditionem naturae humanae, quae postulat in singulis indiuiduis distincta supposita. 3. tolleretur dignitas Christi supra alios homines, non enim esset caput hominum, non esset meritis hominibus; unde etiam tolleretur conditio redemptoris.

Resp. neg.
Damasc.

73.

ARTICVLVS VI.

Virum conueniens fuerit quod Filius Dei humanam naturam assumeret ex stirpe Adæ?

AFFIRMAT. patet ex genealogia Christi Lucae 3. Tres adfert congruentias. 1. id pertinet ad quandam iusticiam, ut scilicet is satisfaceret qui peccauit, nimirum dum aliquis ex eius prosapia satisfactionem obtulit. 2. pertinet ad hominis dignitatem, dum victor nascitur ex eo genere quod à diabolo victum fuerat. 3. per id potentia Dei eluxit, dum de natura corrupta id assumpsit, quod in maximam dignitatem & virtutem est promotum.

Resp. affir.
Luc. 3.

74.

QUESTIO V.

De modo vniōis ex parte partium.

VARIIS materia huius questionis colligi possit tum ex questione 1. tum ex precedenti, nihilominus ad confutandos varios errores, qui circa illam versati fuerunt, S. Tho. peculiari tractat de vniōe partium humanæ naturæ.

ARTICVLVS I.

Virum Dei Filius debuerit assumere verum corpus?

NOTANDUM varios haereticos sensisse Christum habuisse corpus imaginariū. ita sensit Marcion teste Tert. lib. de præscriptionibus aduersus haereticos cap. 51. & lib. de carne Christi cap. 1. idem senserunt Manichæi, ut refert Aug. li. de haeresibus, heresi 46. Priscillianistæ ut refert S. Leo epist. 93. Verum de fide est Filium Dei verum corpus assumpsisse, quod docet S. Tho. Definuitur omnibus ijs locis, quibus definitur quod Christus fuerit verus homo, & quod Filius Dei naturam humanam assumpsit, cum ad veritatem hominis & naturæ humanæ requiratur verū corpus. videri possunt symbolum Apostolorum, Nicenum, Athanasij, Concilium Ephesinum, Chalcedonense, Lateranense sub

Error Marcionis Manichæi, Priscilliani.

2. De fide est Christum habuisse verum corpus. Prob. ex Symb. & Conc. Eph. Chalcedonense, Lateranense, Toletano, &c.

Inno-

Innocentio 3. habetur cap. *firmiter*, desumma Trinitate. Conc. Toletanum 6. & 11. in confessione fidei, & alia.

Constat etiam ex omnibus scripturis quibus Christus dicitur Filius hominis. Item ex ijs, quibus dicitur natus ex Virgine, dicitur inter homines conuersatus, fatigatus, passus, resurrexisse, &c. hæc enim ad sui veritatem requirunt ut is, de quo dicuntur, habuerit verum corpus.

Conf. nisi Christus habuerit verum corpus, deusoré dicuntur quæcumque traduntur de nostra redemptione, de Christi passione; neque enim pro nobis passus fuerit, resurrexit: talis autem fictio dedecet Filium Dei, qui est prima veritas. Vnde præclare Aug. lib. 83. qq. q. 14. *Si phantasma fuit corpus Christi, fessit Christus, & si fessit, veritas non est, est autem veritas Christus, ergo non fuit phantasma corpus eius.*

Constat eadem veritas ex ijs locis, quibus in terminis corpus Christo tribuitur. Ioan. 2. *hoc autem dicebat de templo corporis sui.* Matth. 26. *hoc est corpus meum;* & alibi. Item ex ijs quibus tribuitur caro, Ioan. 6. *caro mea verè est cibus.* Ad Rom. 9. *ex quibus est Christus secundum carnem.* 1. Petr. 4. *Christus igitur passus in carne &c.* quæ, & similia loca ad sui veritatem requirunt ut Christus verum corpus & veram carnem habuerit. Idem constat ex symbolo Athan. *dicentis de Christo, ex anima rationali & humana carne subsistens.* Videri potest epist. 11. Leonis primi, ubi præclare contrarium errorem refutat.

ARTICVLVS II.

Virum Dei Filius debuerit assumere corpus terrenum, scilicet carnem & sanguinem?

VALENTINVS sensit corpus Christi fuisse celeste, & per vterum Virginis tanquam per canalem transiisse, ut videri potest apud Tert. lib. de præscriptionibus cap. 49. & lib. de carne Christi cap. 13. Aug. hæresi 11. Leonem epist. 11. & plures alios.

Sed de fide est assumptisse corpus terrenum, carnem scilicet & sanguinem, quod tradit D. Tho. hic. Patet ex ijsdem locis, quibus patet conclusio superioris art. cum ad veritatem naturæ humanæ requiratur caro & sanguis. Adde quod id requiratur ad veritatem passionis, & quod Ioan. 1. dicatur, Verbum caro factum est. videri etiam potest caput 1. & 9. ad Rom.

Obijciunt 1. ad Corinth. 15. *primus homo de terra terrenus, secundus homo de celo celestis;* ergo quemadmodum primus Adam dicitur terrenus ratione corporis de terra sumpti, ita secundus, scilicet Christus, dicitur celestis ratione corporis, quod sit naturæ celestis.

Resp. neg. conseq. quia dicitur de calo celestis tum ratione diuinæ naturæ & personæ, ut tradit Aug. lib. 13. de ciuitate Dei, cap. 23. & alij, tum ratione mirabilis conceptionis ex Virgine. Videri potest B. Th. ad 1. ubi utramque adhibet responsum.

Alius etiam sensus est prædictæ sententiæ Apostoli, quam refert Cornelius in illum locum. Nam postquam Apostolus probauit futuram resurrectionem mortuorum, querenti quomodo resurgant mortui, ostendit eorum corpora futura celestia, non quidem naturæ conditione, sed secundum affectiones; ita ut licet modo sint corruptibilia, ani-

malia, ignobilia, &c. tamen post resurrectionem futura sint in calo incorruptibilia, gloriosa, sublimia; quod ostendit exemplo Christi, cuius corpus fuit gloriosum secundum intrinsecam conditionem, licet ea gloria fuerit ad tempus prohibita propter nostram redemptionem. Ex quo hortatur ut bonis operibus & conuersatione cum imitemur, ut efficiamur ei similes conditione corporis celestis. Vnde patet Apostolum non velle corpus Christi esse naturæ celestis, vel alterius, cuius non sint corpora ceterorum hominum, sed propter vnionem ad Verbum moraliter ei debitas fuisse affectiones corporis gloriosi, quas cum illo in calo acquirere possimus.

ARTICVLVS III.

Virum Filius Dei assumpserit animam?

ID negarunt Arius & Apollinaris, asserentes Verbum diuinum in Christo fuisse loco animæ, ut videre licet apud Aug. hæresi 49. & 55. Cyr. hom. 5.

Sed contrarium est de fide, quod docet S. Tho. hic, & patet ex ijs locis, ex quibus conclusiones præcedentium articulorum sunt probatæ, quia anima pertinet ad veritatem humanæ nature. præterea Matth. 26. & Marci 14. dicitur, *visum est anima mea.* Ioan. 10. dicit, *pono animam meam, & nemo tollit eam à me.* 1. Ioan. 3. dicitur animam suam pro nobis posuisse. Matth. 8. Christus dicitur miratus.

Prob. etiam conclusio ex merito Christi, quod nequit consistere sine anima. 2. ex eo quod anima præcipuè indigeat remedio, ergo assumpta est, nam quod non est assumptum, non est curatum. 3. qui negant Christum assumpisse animam, negant veritatem redemptionis generis humani & mortis Christi.

ARTICVLVS IV.

Virum Filius Dei assumere debuerit intellectum?

APOLLINARIS, de quo art. superiori, conuictus scripturis tribuit quidem Christo animam sensitivam, negauit tamen rationalem, asserens Verbum eius locum supplere. videri potest Aug. hæresi 55.

Sed de fide est Christum præditum anima rationali, ut tradit Athan. in symbolo. 1. quia ea pertinet ad essentiam hominis, unde illa sublatà tollitur in Christo veritas humanæ nature. 2. ea requiritur ad veritatem redemptionis generis humani, cum sine anima rationali non possit in Christo meritum reperiri. 3. Christus in scriptura dicitur miratus, quod est proprium animæ rationalis.

Ex his sequitur quod Christus assumpserit intellectum; si enim is distinguatur ab anima, connaturaliter illam sequitur tanquam proprietas, & tanquam conditio requisita ut exerceantur operationes humanæ & capaces meriti. assumpserit etiam voluntatem.

Sequitur etiam quod assumpserit accidentia quæ competunt connaturaliter corpori humano, cum fuerit homo perfectus. Porro hæc accidentia sunt corporis quam animæ assumpta sunt median-
tibus suis subiectis, quibus secundum naturalem suam conditionem inhaerent.

Error Arii & Apollinaris.

7. De fide est Christum assumpisse animam.

Prob. Matth. 26. Marc. 14. Ioan. 10. 1. Io. 3. Matth. 8. Prob. ratione.

Apollinaris censuit Verbum fuisse pro anima in Christo.

8. De fide est Christum præditum anima rationali. Athan.

Filius Dei assumpserit intellectum & voluntatem.

Item accidentia humani corporis connaturalia.